

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KĀRENA VAITA

*Zudusāis
medaljons*

KĀRENA VAITA

*Zudušais
medaljons*

KAREN WHITE

*The Girl on
Legare Street*

KĀRENA VAITA

*Zudusāis
medaljons*

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111(73)-31
Va 180**

Copyright © Harley House Books, LLC, 2009
All rights reserved.

Kārenas Vaitas romāna "Zudušais medaljons"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Marta Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-995-3
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

1

Ziemas saules pienainais starojums kaut kur aiz mākoņiem, kuriem tas piešķīra noplūtas vecas monētas krāsu, cieta neveiksmi savos vārgajos mēģinājumos sasildīt novembra rītu. Nodrebinājos savā vilnas mētelī, jo manas čārlstonietes asinis nebija radušas pie vēsā gaisa plūsmām, kas laiku pa laikam plosīja Svēto pilsētu, nosūtot kārtējo atgādinājumu par to, kāpēc mēs esam izvēlējušies apmesties šajā skaistajā vietā, kuras iemītnieki – gan dzīvie, gan mirušie – sadzīvoja gluži kā gaisma un ēna.

Atrāvu valā durvis uz kafijas bāru *City Lights*, un vējš man aiz muguras draudēja tās aizcirst, vēl pirms biju pa tām iegājusi. Palūkojusies apkārt, pamaniju Džeku pie galdiņa netālu no skatloga; *latte* kafija ar dubultu putukrējuma devu un liela kanēļmaizīte jau atradās uz galdiņa viņam iepretī. Uzreiz kļuvusi aizdomīga, es piesardzīgi tuvojos galdiņam.

– Ko tu gribi? – es apjautājos, norādīdama uz kafiju un kanēļmaizīti.

Viņš mani uzlūkoja ar divām iznīcinoši zilām acīm,

kuras sešus pēdējos savas dzīves mēnešus es biju centu-sies neievērot. Džeka nevainīgā sejas izteiksme liktu man pasmaidīt un izbolīt acis, ja ne uzmācīgā šausmu sajūta, kas bija vajāusi mani visu ceļu no mājām Tredstrītā līdz Tīrgus ielai. Tā bija pietiekoši spēcīga sajūta, lai liktu man pakavēties kafejnīcas ārpusē ilgāk, nekā nepieciešams, cenšoties saprast, kas tas īsti ir. Man gribējās domāt, ka tā ir neizgulēšanās, kam par cēloni bija telefona zvans pulksten divos naktī, pēc kura es nebiju spējusi aizmigt. Tas būtu pieņemams izskaidrojums, taču, dzīvojot manā pasaule, kurā telefona zvani no sen mirušiem cilvēkiem nebija nemaz tik neparasts atgadījums, kā to uzskatīja vairums ļaužu, es nevarēju būt ar to mierā.

– Labrīt, Melānij, – Džeks priecīgi noteica. – Vai pui-sis vienkārši nevar vēlēties izmaksāt brokastis skaistai sie-vitei, neko negaidot pretī?

Izlikos apdomājamies. – Nē. – Atpogāju savu mēteli un glīti salocīju to uz krēsla atzveltnes, pirms apsēdos, ievē-rojot, ka visas restorānā esošās sievietes – ieskaitot sirmo dāmu ar staiguli līdzās galdiņam pie bāra – blenza uz Džeku un pētīja mani ar piemiegtaim acīm. Jā, Džeks Trenholms bija pārāk izskatīgs, lai būtu rakstnieks, jo īpa-ši patiesu vēsturisku noziegumu žanrā. Viņam vajadzēja būt plikpaurainam vīrelim ar sirmu bārdu biezā džem-perī ar atlocītu apkakli, zem kura rēgotos vēderiņš, un vi-ņa zobiem vajadzēja būt nobrūnējušiem no mūžīgās pī-pes smēķešanas. Nelaimīgā kārtā, tāpat kā daudzos citos jautājumos Džeka dzīvē, viņš nepavisam necentās atbilst stereotipam.

– Tad ko tu īsti gribi? – es jautāju vēlreiz, izņemdama no somiņas roku dezinfekcijas līdzekli un iepilinādama

plaukstā nelielu daudzumu. Piedāvāju pudelīti Džekam, taču viņš papurināja galvu, pirms iedzēra malku no savas melnās kafijas. Pievienojusi savai tasei divas cukura paciņas, es atkal uzlūkoju viņu un uzreiz to nožēloju. Džeka acis pilnīgi noteikti bija zilākas, nekā tām vajadzēja būt, un tām nepavisam nebija vajadzīga tumšzilā svītera piepalīdzēšana. Taču viņa acīs kaut kas nozibēja, mani uzlūkojot, – kaut kas tāds, kas attāli atgādināja raizes, – un tas lika man sagrozīties krēslā.

– Kā klājas Ģenerālim Lī? – viņš apvaicājās, nepievērsdamš uzmanību manam jautājumam, palūkodamies ārā pa kafejnīcas logu un tad ieskatīdamies pulkstenī.

Noriju gabaliņu no savas kanēļmaizītes. – Viņam klājas labi, – es atbildēju; runa bija par mazo, melnbalto šūneli, kuru es biju negribot mantojusi līdz ar vēsturisko savrupmāju Tredstrītā.

– Vai tu vēl aizvien turi viņu pa nakti virtuvē?

Izvairījos no viņa skatiena. – Ē, nē. Ne gluži.

Džeka sejā parādījās plats smaids. – Tagad viņš guļ tavā istabā, vai ne?

Nokodu milzīgu kumosu no kanēļmaizītes, lai izvairītos no atbildes, atkal juzdamās aizkaitināta par to, cik vērīgs mēdz būt Džeks, ja runa ir par mani. Kad man neizdevās uzkraut Ģenerāli Lī savai labākajai draudzenei, doktorei Sofijai Vollenai, kura izrādījās alerģiska, es biju apzvērējusi visiem, kuri bija ar mieru klausīties, ka neesmu cilvēks, kas mīl suņus, un ka man nav nekādas vēlešanās paturēt to radību.

– Tagad viņš guļ tavas gultas kājgalī, vai ne? – Džeks nespēja noslēpt gandarijumu savā balsī.

Iedzēru kārtīgu malku no savas kafijas, cītīgi izvairīdamās skatīties uz viņu.

Džeks sakrustoja rokas uz krūtīm un atlaidās krēslā ar pašapmierinātu sejas izteiksmi. – Viņš guļ uz spilvena tev līdzās, pareizi?

– Labi, – es noteicu, ar troksni nolikdama kafijas krūzi. – Viņš negribēja gulēt nekur citur, skaidrs? Viņš raudāja, ja es viņu atstāju virtuvē, un, kad es viņu aizvedu uz savu istabu, viņš sēdēja blakus gultai un skatījās uz mani visu nakti, līdz es viņu iecēlu sev līdzās. Gulēšana uz mana spilvena bija viņa ideja. – Pabīdīju kafijas krūzi tālāk. – Viņš man nemaz nav iepaticies vai tamlīdzīgi. Viņš vienkārši likās... vientoš.

Džeks saliecās uz priekšu, atbalstījis elkoņus uz galda.

– Varbūt man vajadzētu izlikties, ka esmu vientoš, un palūkoties uz tevi ar skumjām suna acīm, lai redzētu, kas tad notiks.

Kādu brīdi skatījos uz viņu, apspiezdamā nevēlamu priecīga satraukuma uzplūdu, kas nāca kaut kur no vēdera dzīļumiem. – Tu beigās nonāktu virtuves kastē. – Atbīdīju savu tukšo šķīvi un pamāju viesmīlei, lai pasūtītu vēl vienu maizīti.

Džeks iesmējās un tad papurināja galvu. – Zini, kādu dienu tās kalorijas tiešām sāks lipt tev klāt un tev nāksies uzmanīties ar to, ko tu ēd, tāpat kā mums, parastajiem mirstīgajiem.

Paraustīju plecus. – Es tur neko nevaru padarīt. Tas ir iedzimts. Mana vecmāmiņa no mātes puses bija tieva kā niedrīte līdz pat savai nāves stundai, un viņa ēda kā futbola aizsargs.

– Vai tava māte ir tāda pati?

Ieskatījos Džekam acīs, un viņš vairs nesmaidīja. – Es to nevaru zināt, vai ne? Neesmu viņu redzējusi vairāk ne-

kā trīsdesmit gadus. – Tā nebija pilnīga patiesība. Biju nejauši redzējusi slaveno soprānu Džinetu Preilo vairākas reizes, pārslēdzot televizora kanālus, kad nevarēju pietiekoši ātri pārslēgt tālvadības pulci un biju spiesta kādu brīdi vērot PBS kanālu, kas raidīja Nujorkas Metropoles operas izrādes. Patiesība bija tāda, ka mana māte vēl aizvien bija tikpat slaida un skaista kā toreiz, kad pameita savu septiņgadīgo meitu, ne skatienu atpakaļ nepamezdamā.

Tumsa, kas man bija uzglūnējusi visu rīta cēlienu, tagad šķita pārklājamies pāri mūsu stūra galdiņam, aizsedzot gaismu, it kā kāds būtu nos piedis slēdzi. Man uzņāca nelabums, matīni uz skausta sacēlās, un es panikā uzlūkoju Džeku, lai redzētu, vai viņš arī ir ievērojis pārmaiņas. Taču viņš bija pārāk aizņemts ar skatīšanos man pār plecu, lai ievērotu kaut ko citu.

– Zini, tu esi ļoti līdzīga viņai. – Džeka skatiens atkal pievērsās man, un es ieraudzīju, kā viņa raizes ātri vien pārvēršas piedosanas lūgumā.

– Ak kungs, Džek, tu to neizdarīji! – Mēģināju piecelties, taču viņš uzlika plaukstu uz mana delma.

– Melānij, viņa teica, ka tas esot dzīvības un nāves jautājums un ka tu negribot viņu redzēt un neatbildot uz viņas telefona zvaniem. Es biju viņas pēdējā iespēja.

Akli palūkojos apkārt, meklēdama kādu citu izeju, atskaitot durvis, pa kurām biju ienākusi, un prātoju, vai varētu aizbēgt cauri virtuvei, pirms kāds būtu mani pamānījis. Maza, cimdota plauksta satvēra manu plecu, un spoža gaisma parādījās man acu priekšā, it kā no loga būtu atvilkti aizkari, atklājot, ka ārā ir saulaina diena. Tumsa izklīda, kad viņa saspieda manu plecu un nolai-

da roku, taču gaisma palika, liekot man iedomāties par to, vai nopūtas un čuksti, ko biju sadzirdējusi, tumsai izklīstot, ir bijuši tikai manas iztēles augļi.

Ieskatijos sejā sievietei, kura reiz man bija nozīmējusi visu pasauli – tolaik, kad es biju pārāk maza, lai izprastu cilvēka kaprizo dabu un to, ka saukt kādu par mammu ne vienmēr nozīmēja to, ko tam vajadzēja nozīmēt.

– Sveika, Mellij, – viņa noteica maigā, melodiskā balsī, kas bija vajājusi mani sapņos gadiem ilgi, līdz es biju pie tiekoši pieaugusi, lai uzskatītu, ka man vairs nevajag dzirdēt mammas balsi.

Sarāvos, izdzirdējusi viņas doto iesauku – iesauku, kurā es nevienam neļāvu sevi saukt pirms tikšanās ar Džeku, kas uzstāja, ka dēvēs mani par Melliju neatkarīgi no tā, vai es to vēlos vai ne.

Palūkojos uz Džeku, bez grūtībām pārnesdama savas dusmas uz viņu. – Tu to sarīkoji, vai ne? Tu zināji, ka es negribu viņu redzēt vai runāt ar viņu, bet tu to sarīkoji tik un tā. Kā tu uzdrošinies? Kā tu bez prasišanas uzdrošinies iejaukties darišanās, kam nav nekāda sakara ar tevi, ja es esmu tev skaidri pateikusi, ka arī nevēlos tur iešaistīties? – Apklusu tikai uz mirkli, lai ievilktu elpu, pilnībā ignorējot mātes klātbūtni, jo tā bija vienīgā iespēja saglabāt salīdzinošu mieru. – Es vairs negribu tevi redzēt. Nekad.

Džeks sarauca uzaci, un es zināju, ka mēs abi atceramies kādu citu reizi, kad es biju izteikusi šos pašus vārdus. Paliecos uz priekšu un iespiедu pirkstu Džeka svīterī kaut kur krūšu rajonā. – Un šoreiz es to domāju nopietni.

Piecēlos, vēlēdamās graciozi iziet, taču tā vietā pamā-

nījos uz triekties virsū galdiņam un izlaistīt savu atlikušo kafiju un piedevām arī divas lielas ūdens glāzes. Iemetos tuvākajā krēslā, lai izvairītos no plūdiem, un, kamēr trauku novācējs un mūsu viesmīle slaucīja skādi, mana māte izmantoja izdevību, lai apsēstos manis atbrīvotajā krēslā, veiksmīgi saņemdama mani par ķīlnieci, jo es atrados starp viņu un logu.

Viņai nācās skatīties uz manu profilu, jo es atteicos viņu uzlūkot. – Lūdzu, nedusmojies uz Džeku. Atzīstu, ka izmantoju savu draudzību ar viņa māti, lai pierunātu Džeku man palīdzēt. Ir grūti atteikt Amēlijai Trenholmai, pat ja tu esi viņas dēls.

Es pazinu Amēliju, un viņa man pat patika, taču tas nemainīja manu vēlmi tikt ārā no restorāna un prom no mātes pēc iespējas ātrāk. Nolūkodamās uz koka galda virsmu, es sacīju: – Man vairāk nekā trīsdesmit gadus nav bijis nekā, ko tev teikt, māt. Un es nedomāju, ka kaut kas būtu mainījies. Tāpēc, ja tu mani atvainosi, man tagad jāiet. Es satiekos ar klientiem pulksten deviņos, lai parādītu viņiem mājas Oldvilidžā, un nevēlos nokavēt.

Viņa nepakustējās, un es biju spiesta turpināt nolūkoties uz tumšo galda virsmu, jo negribēju skatīties sev priekšā un ieraudzīt pārmetumu Džeka acīs.

Mana māte sakrustoja rokas uz galda – vēl aizvien ar cimdiem rokās –, un es iedomājos, vai tagad viņa tos valkā aiz paraduma vai vēl aizvien, nepieciešamības spiesta.

– Man ir vajadzīga tava palīdzība, Mellij. Tavas vecmāmiņas māja Legrē ielā atkal nonākusi pārdošanā, un man ir vajadzīga tava profesionālā palīdzība, lai to iegādātos. Visi apgalvo, ka tu esot labākā māklere visā Čārlstonā.

Beidzot es pirmoreiz palūkojos uz viņu, ieraugot tumšos matus, kas bija saņemti zirgastē zemu uz pakauša, viņas nevainojamo ādu un augstos vaigu kaulus, un zaļās acis, kuras es allaž biju vēlējusies tēta brūno acu vietā. Vienīgi smalko krunciņu tīklojums acu kaktiņos un ap muti pierādīja, ka viņa ir kaut cik novecojusi kopš tā vakara, kad bija novēlējusi man labu nakti, lai gan patiesībā viņai vajadzēja pateikt ardievas.

– Čārlstonā ir simtiem mākleru, māt, visi tikpat prasmīgi kā es un daudz gatavāki palīdzēt tev iegādāties māju. Citiem vārdiem sakot, nē, pateicos. Man nav tik briesmīgi jānopūlas, lai nopelnītu sev iztiku.

Man par pārsteigumu viņa pasmaidija. – Patiesībā tu nemaz neesi tik ļoti mainījusies.

– Kā tu to zini? – es apjautājos, vēlēdamās aizslaucīt smaidu no viņas sejas.

Izdzirdēju, kā Džeks ievelk elpu. – Mellij, es zinu, ka tu esi aizvainota, un es nebūtu tajā visā piedalījies, ja uzskatītu, ka tava māte ir ieradusies tikai tāpēc, lai tu sajustos sliktāk. Taču tas vēl nav viss, un es domāju, ka tev vajadzētu viņā ieklausīties. Viņa uzskata, ka tev varētu draudēt briesmas.

Atvairīju vēlēšanos izbolit acis. – Kā tad. Pasaki viņai, ka es pati varu par sevi parūpēties. Galu galā, esmu to darījusi vairāk nekā trīsdesmit gadus. Un es ar tevi nerunāju, atceries?

Māte klusītēm ierunājās man līdzās. – Man rādās sapņi. Katru nakti. Sapņi par laivu okeāna dzelmē, kas pēc daudziem gadiem paceļas augšup. Tajā ir kaut kas... baiss. – Viņas acis pievērsās manējām un satumsa. – Un tas meklē tevi.

Mana rīkle sažņaudzās, visam gaisam no plaušām izplūstot laukā pa muti. Atsaucu atmiņā iepriekšējā vakarā saņemto telefona zvanu un šausmu apziņu, kas bija mani vajājusi visu rītu, un piedevām vēl savādo sajūtu, ka es nupat esmu izkritusi cauri plānam ledum aukstā ūdenī. Es noriju siekalas, dodama savai balsij laiku mani atrast.

– Tas bija sapnis, māt. Tikai sapnis. – Uzvilku mēteli un drebošiem pirkstiem knibinājos ap pogām, līdz beigu beigās atmetu tām ar roku. – Un man tiešām ir jāiet. Ja gribi atrast labu mākleri, piezvani mūsu administratorei Nensijai Flahertijai, un viņa tevi ar kādu savienos.

– Pēc aizbraukšanas es centos sazināties ar tevi. Patiešām.

Iedomājos par visu to, ko vēlējos viņai pateikt, – par visu, ko biju iztēlojusies viņai sakām, ja es vēl kādreiz viņu ieraudzīšu, taču tagad, kad man bija radusies tāda izdevība, nekas no tā nelikās piemērots. Tā vietā es tikai noteicu: – Tev vajadzēja papūlēties vairāk.

Man par pārsteigumu māte piecēlās no sava krēsla un pastiepa uz manu pusi apdrukātu kartīti, turēdama to divos cimdotajos pirkstos. – Paņem manu vizītkarti: tev tā būs vajadzīga. Zini, šī nav pirmā reize, kad tas tevi cenšas dabūt savos nagos. Taču šī ir pirmā reize, kad tu esi pietiekoti liela, lai pret to cīnītos. – Viņa apkusa. – Mēs neesam tādi, kādi izliekamies, Mellij.

Mani atkal pārņēma sajūta, ka es tieku iemesta ledusaukstā ūdenī, un es nespēju parunāt. Nolūkojos uz savu māti, pat nepūlēdamās paņemt vizītkarti. Pēc brīža viņa to uzlika uz galda un, īsi atvadījusies no Džeka, devās ārā, atstājot aiz sevis vieglu orhideju un sastāvējušos bēdu smaržu.

Atkal pagriezos pret Džeku, taču viņš pacēla augšup roku. – Es zinu. Tu negribi ar mani runāt un negribi mani vairs redzēt. To es sapratu. Taču man liekas, ka tev vajadzētu ieklausīties tajā, ko saka tava māte. Viņas par-normālās spējas ir labi zināmas, un viņa zina, par ko runā. Protams, viņa var kļūdīties. Galu galā, tev taču arī piemīt spējas, vai ne? Un tu neko nerediti. Bet ja nu viņai ir taisnība? Ja nu tev tiešām draud briesmas? Vai tev nevajadzētu to zināt?

– Kāpēc lai tevi tas interesētu? – Sāku atvirzīties, taču viņš sakēra manu roku.

– Tas mani interesē daudz vairāk, nekā tev gribētos domāt.

Mūsu skatieni uz mirkli sastapās, taču es konstatēju, ka nespēju ilgi skatīties Džekam acīs. Viņš atlaida manu roku, un es pagriezos un devos uz durvju pusī. Man nevajadzēja skatīties atpakaļ, lai zinātu, ka viņš paņem manas mātes vizītkarti un rūpīgi to ievieto savā kabatas portfelī.